

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. Девня, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВНЯ, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА

при участието на секретаря ИСКРА ИЛ. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА Гражданско дело № 20213120100933 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от М. Г. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. Д., обл. Варна, ул. „****“, с която са предявени искове срещу „Товаро - разтоварна“ ЕООД, ЕИК 103582959, със седалище и адрес на управление: гр. Девня, п. к. 9160, кв. „Река Девня“, ул. „Мадара“ №30, представлявано от П. Ж. Д. за заплащане на сума в размер на 1 250 лева - частичен иск от 21 148, 31 лева, представляваща обезщетение за недопускането му до работа, считано от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г. – иск с правно основание чл. 225 ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ и сума в размер на 1 000 лева, представляваща мораторна лихва върху обезщетението за недопускането му до работа за периода от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г. – иск с правно основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Претендира се и законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до съда – 06.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения, изложени в обстоятелствената част на исковата молба:

С Решение №69 от 08.04.2016 г. на Районен съд - Девня, постановено по гр. дело №81/2016 г. по описа на съда е бил възстановен на заеманата длъжност „общ работник“ в ответното дружество, като в срока по чл. 345 от КТ се явил на работа. Тъй като не бил допуснат до работа от

работодателя ищецът завел дело пред РС - Девня - гр. дело №490/2016 г., по което ответникът бил осъден да му заплати обезщетение за недопускане на работа през периода от 18.07.2016 г. до 20.06.2017 г. Въпреки влязлото на 22.11.2017 г. в сила съдебно решение ищецът отново не бил допуснат до работа, поради което завел второ дело по чл. 225 ал. 3 от КТ срещу работодателя - гр. дело № 932/2018 г. по описа на РС – Девня, което също спечелил. Сочил се, че настоящата претенция е за последващ период, тъй като до момента не е допуснат до работата, на която е бил възстановен от съда. На това основание претендира сумата от 1 250 лева - частичен иск от иск за сумата от 21 148, 31 лева, представляваща обезщетение за недопускането му до работа за периода от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до съда до окончателното изплащане, както и сумата от 1 000 лева, представляваща мораторна лихва върху обезщетението за недопускането му до работа за същия период. Моли за присъждане на направените в производството разноски.

В отговор на исковата молба, депозиран в рамките на срока и по реда на чл. 131 от ГПК, ответникът, чрез проц. представител изразява становище за неоснователност на предявения иск. Сочил, че ищеца, въпреки отправена му на 19.07.2016 г. писмена покана да се яви на работа, не се явил на работа, за което били съставени протоколи от 18 и 19.07.2016 г. Твърдил се, че въпреки редовното връчване на поканата на ищеца той не се явил на работа и по никакъв начин не е показал желание да изпълнява трудовите си функции. Счита, че твърдението на ищеца за недопускането му на работа през сочения в исковата молба период е неоснователно и недоказано и моли за отхвърляне на иска.

В с. з. ищецът, чрез процесуалния си представител изменя размера на предявения иск в посока увеличение, претендирайки ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 21 058, 63 лева, представляваща обезщетение за недопускането му до работа за периода от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба до съда до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 2 804, 73 лева, представляваща мораторна лихва върху обезщетението за недопускането му до работа за същия период. Моли за уважаване на иска в този размер и присъждане на съдебно - деловодните разноски.

В съдебно заседание ответникът по делото, чрез процесуалния си представител изразява становище за допустимост на поисканото изменение на иска, като моли за неговото отхвърляне като неоснователен и недоказан по съображенията, изложени в отговора на исковата молба.

В предоставен от съда срок процесуалния представител на ищеца

представя писмена защита, в която доразвива доводите си за основателност и доказаност на исковата претенция.

По делото са представени от страните писмени доказателства. Ангажирани са и гласни такива чрез разпита на един свидетел на страната на ответника при режим на на водене. Изслушана и приета по делото е ССчЕ на вещото лице Я.Л..

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, релевантни към спора, с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно чл. 146 ал. 1 т. 4 от ГПК с изготвения доклад на делото съдът е приел за ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че с Решение №69 от 08.04.2016 г. по гр. дело №81/2016 г. на РС - Девня е признато за незаконно и е отменено извършеното от ответника уволнение и ищецът бил възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „общ работник“ в ответното дружество.

С Решение № 169/22.11.2017 г., постановено по гр. дело № 490/2016 г. на РС – Девня и влязло в законна сила на 20.12.2017 г. /представено по делото/, ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца сумата от 4 604, 52 лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 19.07.2016 г., представляваща обезщетение за недопускане да изпълнява работата, на която е възстановен за длъжността “общ работник“ за периода 18.07.2016 г. – 20.06.2017 г.

От представените Решение № 235/29.11.2019 г., постановено по гр. дело № 932/2018 г. на РС – Девня, влязло в законна сила на 04.01.2022 г., Решение 1121/15.10.2020 г., постановено по в. гр. дело №1703/2020 г. на ОС – Варна и Решение №60209/04.01.2022 г. на ВКС се установява, че ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца сумата от 6 674, 66 лева, представляваща обезщетение за недопускане до работа за периода от 26.01.2017 г. до 13.08.2018 г. включително, ведно със законната лихва върху тази сума до окончателно изплащане, считано от 14.08.2018 г., както и сумата 301, 24 лева, представляваща мораторна лихва по чл. 86 ал.1 от ЗЗД върху присъденото обезщетение по чл. 225 ал.3 от КТ, за същия период от 26.01.2017 г. до 13.08.2018 г.

Ищецът твърди, че въпреки това и до настоящия момент ответника не го допуска до работа и поради това за него е налице интерес да предяви трети иск на основание чл. 225 ал. 3 от КТ за осъждането ответното дружество да плати обезщетение за недопускането му до работа за последващ период – от 14.08.2018 г. до датата на подаване на настоящата искова молба - 06.08.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

За да бъде ангажирана отговорността на работодателя по чл. 225 ал. 3 от КТ за заплащане на обезщетение за недопускане до работа е достатъчно работникът или служителят дори и един единствен път да е посетил предприятието и да е изявил готовност да престира труд по трудово правоотношение. От момента на явяването му на работа и незаконното му недопускане от страна на работодателя, работникът или служителят има право на съответното обезщетение. Съгласно Решение № 245/28.06.2010г. на IV гр.отд. на ВКС възстановеният на заеманата преди уволнението длъжност работник или служител следва да заяви изрично желанието си да заеме длъжността било чрез явяването си в предприятието или чрез подаване на писмена молба да бъде допуснат на работа с молба да му бъде съобщена датата на която следва да се яви на работа.

Съдът намира, че действително ищецът не установи, че се е явявал на работното си място с готовност да престира труда си за процесния период. С влязло в сила решение по гр. д. №490/2016 г. на РС - Девня фактите на явяване на работа на ищеца в срока, предвиден в закона по чл. 345 от КТ, както и отказа на работодателя да го допусне до работа са установени със сила на пресъдено нещо.

С Решение №60209/04.01.2022 г., постановено по гр. дело № 319/2021 г. в производство по реда на чл. 290 от ГПК, ВКС, III ГО приема, че при последващ иск за период, следващ този по влязлото в сила осъдително решение, искът по чл. 225 ал. 3 от КТ се основава на продължаващото правонарушение, а фактът кога и как същото е виновно извършено от лица представляващи работодателя, вече е съдебно установен правнорелевантен факт. Обстоятелствата се обхващат от обективните предели на силата на пресъдено нещо, формирана с влязлото в сила съдебно решение по присъдено за определен период обезщетение, след като са обусловили началната дата на неговата дължимост. Решението има правоустановяващо, както и преклудиращо действие за възраженията на ответника в последващ процес, относно тези факти. В решението се приема, че за последващ исков период в последващ процес по иск на основание чл. 225 ал. 3 от КТ, настоящият ищец не следва отново да доказва както фактите, случили се на 04.07.2016 г. и взети предвид от съда по първото влязло в сила решение, така и да проведе доказване за своята готовност да изпълнява работата на която е възстановен - от началната дата на процесния исков период насетне. При последващ иск за обезщетение поради продължаващо недопускане до работа, т.е за последващ период, готовността на работника да полага труд по възстановеното трудово правоотношение е изводима от вече манифестираната негова готовност в

срока по чл. 345 от КТ, която е установена със СПН с предходното съдебно решение. Ответникът може да се защити като наведе новонастъпили за трудовото правоотношение обстоятелства с правно значение, включително факти водещи до обратния извод по отношение волята на ищеца, а не като оспорва правопораждащият факт, свързан с момента на недопускане до работа, който вече се е осъществил преди периода, заявен с последващия иск. Преустановяване на нарушението е в доказателствена тежест на работодателя, който следва да установи, че е направил всичко необходимо във връзка с допускането до работа, нещо, което в настоящия случай не е сторено. Ответникът в настоящия процес не твърди и не доказва да е преустановил нарушението, не се позовава и на настъпило прекратяване на трудовото правоотношение. Ответникът не установява след датата 19.07.2016 г. да изпращал до ищеца свои писмени известия или покани, свързани с допускане до работа и избирателно се позовава на доказателства, събрани в хода на гр. дело №490/2016 г. на ДРС, по което е постановено влязлото в сила съдебно решение, с което е осъден да заплати обезщетение за предходен период. Разпитаният по искане на ответника свидетел не установява по категоричен начин факти от значение за делото, доколкото колебливо и неубедително заявява, че „мисли, че е имало покана до ищеца да се яви на работа“, но не установява нито кога, нито как е била отправена тази покана. Освен това този свидетел определено не следва да се счита за безпристрастно и незаинтересовано лице от изхода спора, доколкото е близък роднина на управителя на ответното дружество. С оглед на това и съдът не кредитира неговите показания.

Недопускане до работа по смисъла на чл. 225 ал. 3 от КТ е налице и за процесния исков период от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г. включително, поради което искът следва да бъде уважен в размера, предявен след неговото изменение, съобразен с чл. 228 ал. 1 от КТ и гарантирания минимален размер на трудовите възнаграждения, съответно доказан от приетото по делото заключение на вещото лице Я. Л. по назначената ССЕ.

Тъй като с предходната искова молба, по която е било образувано гр. дело №490/2016 г. на РС – Девня и която по своята същност представлява покана за плащане на обезщетение за недопускането му до работа, дължи се и лихва за забава на основание чл. 86 ал.1 от ЗЗД, установена в размер на 2 804, 73 лева съгласно заключение на вещо лице.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора ответникът дължи направените от ищеца разноски по делото. В представения договор за правна помощ е посочено, че правна защита и съдействие на ищеца се осигурява при условията на чл. 38 от ЗА /вероятно има се предвид хипотезата на ал. 1 т. 2 от разпоредбата/.

Съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗА, в случаите на оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие, ако насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което съдът определя. Адвокатът следователно е легитимиран да сезира съда с искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА и съответната сума се присъжда в негова полза. Принципът на чл. 36 ал.1 от ЗА е, че адвокатът има право на възнаграждение за своя труд. Размера на същото се определя от съда съобразно общото правило на чл. 2 ал. 5 и разпоредбата на чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за главния иск и в настоящия случай възлиза на 1 161, 76 лева, и чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредбата в размер на 475, 33 лева за акцесорния иск.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съдебната власт по сметка на РС – Девня сумата от 842, 34 лева - държавна такса върху уважения размер на иска с правно основание чл. 225 ал. 3 от КТ, сумата от 112, 19 лева - държавна такса върху уважения размер на иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД, както и сумата от 200 лева - възнаграждение на вещото лице, изготвило назначената от съда експертиза, от заплащането на които ищецът по делото е освободен съгласно нормата на чл. 83 ал.1 т. 1 от ГПК.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 и чл. 236 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ТОВАРО – РАЗТОВАРНА“ЕООД, ЕИК 103582959, гр. Девня, ул. “Мадара“ №30 ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. Й., ЕГН ***, с адрес: гр. Д., ул. “ *** сумата от 21 058, 63 лева /двадесет и една хиляди и петдесет и осем лв., 63 ст./, представляваща обезщетение за недопускане до работа за периода от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 06.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 225 ал. 3 от КТ.**

ОСЪЖДА „ТОВАРО – РАЗТОВАРНА“ЕООД, ЕИК 103582959, гр. Девня, ул. “ Мадара “ №30 ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. Й., ЕГН ***, с адрес: гр. Д., ул. “ *** сумата от 2 804, 73 лева /две хиляди осемстотин и четири лв., 73 ст./, представляваща мораторна лихва върху присъденото обезщетение по чл. 225 ал. 3 от КТ за същия период - от 14.08.2018 г. до 06.08.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД.**

ОСЪЖДА ТОВАРО – РАЗТОВАРНА“ ЕООД , ЕИК 103582959, гр. Девня , ул. “ Мадара “ №30, ДА ЗАПЛАТИ на адв. В.К. Д. от АК – Варна **сумата от 1 637, 09 лева /хиляда шестстотин тридесет и седем лв., 09 ст./** , представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на ищеца, изразяваща се в процесуално представителство по настоящото гр. дело №933/2021 г. по описа на ДРС, на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА ТОВАРО – РАЗТОВАРНА“ ЕООД , ЕИК 103582959, гр. Девня , ул. “ Мадара “ №30, ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС -Девня **сумата от 954, 53 лева /деветстотин петдесет и четири лв., 53 ст./**, представяща сбор от държавни такси върху уважените искове и сумата от **200 лева /двеста лв., 00 ст./**, представляваща възнаграждение на вещо лице по назначаната от съда експертиза.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Девня: _____